

Настѣпилъ 10-й Ноемврий, когото нашата армия прѣкарала въ разни съсредоточения и формирвания на отдѣлни отряди, за прѣдстоящото общо настѣпление. Въ тѣзи формирвания, дружината на капитана Златева се паднала въ отряда на капитана Радка Димитрова, който на 11-ий Ноемврий, настѣпилъ къмъ Царибродскитѣ височини. Никакъвъ особенъ бой не е ималъ отряда прѣзъ този день; едва къдѣ вечерята билъ откритъ малко по-силенъ артиллерийски и ружеенъ огънь, но дружината на Златева не взела участие, а останала въ резервъ. Най-послѣ настѣпилъ 12-й Ноемврий, день злочестенъ за Златева, но което никой не прѣдвиждалъ, тъй като извѣстно било, че и този день трѣбало да се прѣкара въ приготвувание за общото настѣпление. Само на Златева повѣяло нѣкакво си прѣдчувствие, че приближава неговий край. Забѣлѣжително било разказватъ, това прѣдчувствие: въпреки свойственната му веселость, той прѣзъ този день особно се билъ измѣнилъ. Нѣкаква тиха и необяснима замисленность го обзела и най-послѣ той, самъ си прѣдсказалъ, че ще бѣде убитъ, като се распорѣдилъ за завѣщание, нѣщо което на мнозина други участници и прѣзъ умъ не минвало. Прѣзъ цѣлата нощъ, срѣщу 12-ий Ноемврий, той не мѣгналъ: образитѣ на най-милитѣ му живи сѣщества, неотстъпчиво го прѣслѣдвали, като че искали да се простетъ. Тѣзи мисли до толкова го овладѣли, щото сутринята нѣкои отъ другаритѣ му, ясно за-